

BALLADEN OM UNGDOMSHUSET

Gæring

Vi er tilbage i København efter mange års lykkeligt fravær; vi har altid hadet denne by, men nu vil vi give den en sidste chance og se hvad den kan tilbyde den ensidige og partiske jagttager. Vi er kommet for at skrive balladen om Ungdomshuset og måske for at deltage i den. Det er ikke fordi vi beklager at de unge mennesker skal smides ud; nej, tværtimod glæder det os oprigtigt, for enhver mand med lidt forstand ved jo godt at revolutionen ikke starter i sengen, men på gaden. Den lever af vreden der spirer i hjernen og opmuntres af ormen der gnaver i hjertet. Vi indlogerer os på ét af Nørrebrogades luderhoteller for ikke at glemme livets mørkere sider, når flammerne begynder at rase og trangen til at danse vil gribe vores fødder. Vi er i slutningen af februar og vejret er netop som altid på dette tidspunkt af året; simpelthen modbydeligt. Altså må vi have fat på noget hash. Vi kender heldigvis ikke længere nogen der bor i denne by, - vi ønsker i hvert fald ikke at kendes ved dem, - men vejen til forglemmelse er aldrig særlig lang når mange mennesker ønsker at glemme. Nedad trapperne, ét par skridt henad gaden og hér har vi én af de unge muslimer; overalt i den gamle verden kan det næsten altid betale sig at hente sine informationer om det sorte marked fra denne kilde. Ganske rigtigt; lige frem og til venstre opad Stengade, ind i parken og ud igen, hundrede kroner fattigere, over to gram rigere. Jeg tror manden kunne fornemme, at vi har et vist potentiale som kunder; dette er en udmærket gadepris i denne elendige by. Kirkegården er næppe overbefolket under himlens sortuende slør, så vi styrer vor gang mod dens fredfyldte gravarealer. På ét af de mørke tyste tætbevoksede tilflugtssteder under det dryppende løv folder vi et stykke papir og begynder at smuldre vor klump. Vi smider os i græsset og lader dets fugtighed trænge igennem vores tøj. Flammen slikker grådigt opad hashcigarettenes brede ende; snart trækkes tæppet til side og første akt vil begynde; vi spiller de ledende roller, alle andre er statisten - men vær ikke misundelige,

mine skinsyge brødre: husk på at vi blot skal spille teater, og at vi der agerer i rampelyset, når stykket er slut, atter vil forsvinde i mørket. Skyformationerne begynder at trække ind over vore hjerner, overfladiske stemmer fremsiger deres monotone monologer. Røgfarvede meditationer afløser hinanden. Hvad tror I, alverdens indskrænkede politikere og sygeligt intrigante meningsdannere, holder befolkningerne fast i beruselsens knusende favntag? Er det en ublandet nydelsessyge der driver dem mod alle tænkelige former for narkotika eller er det et uimodståeligt behov for at glemme jeres miserable politik og dens rædselsvækkende konsekvenser? Vi lukker vore øjne, der ikke kan rumme denne syndflod af indtryk og besættelser. Vi åbner dem igen; vi må bort herfra hvis vi ikke selv skal falde tilbage i graven. Med tunge skridt begiver vi os henad den grusbelagte kirkegårdssti, forbi de revnede gravsten der prydes af forlængst glemte navne, med retning imod den stinkende asfaltåre der graver sig gennem Nørrebro. Tidlige forårsfugle kvirrer blidt, men da vi krydser porten til verden hører vi atter kun motorernes skurrende tinnitus. Ungdomshuset har endnu ikke åbnet sine porte for aftenens festivitas og råbeorgier, så vi vælger at gå til højre og drikke en kop af den bitre danske kaffe i elendighedens katedral, den sobre Tempel Bar. Vi finder førstesalen med panoramavinduerne ganske tom og beslutter os derfor for at ryge endnu en hashcigaret til kaffen i al magelighed og komfort. Desværre er musikken aldeles usmagelig, men det har vi vænnet os til; netop på dette punkt adskiller København sig ikke på nogen måde fra den øvrige vestlige halvkugle, hvor dårlig smag er en beundringsværdig attribut og koster mange penge. Pludselig bliver vi bedt om at gå vores vej og får tilmed at vide at vi skal være lykkelige for ikke at blive meldt til politiet; vi erindrer at fascismens spøgelse tramper igennem det danske kongerige af plastic og papmaché og netop nu håndhæver sin indflydelse over denne ellers så nydelige tjenestepiges sjæl. Hvem kan vi dog genere her med vores milde joint? Men vi bebrejder hende ikke; vi beklager hende og tænker, idet vi forlader etablissementet, dybt over hvordan det er kommet så vidt med de brave gamle vikingers blonde sønner og døtre. Venter der os mon flere ubehagelige overraskelser i denne hjemsogte by som vi ikke har set så længe? Vi spadserer i vort mest apatiske tempo ind imod byen for at kaste et blik på attaché-helvedet og finde noget læsestof hos en af de grådige antikvarer der sælger gamle bøger dyrere end nye, hvis man da ikke vil lade sig nøje med Cartland eller Clancy, og det kunne aldrig falde os ind, for vi ønsker som bekendt at bladre igennem mere sprængfarlige sider. Vi finder ikke hvad vi ønsker, men på Hovedbiblioteket får vi uden tøven hentet et eksemplar af "Aftenlandets undergang" op fra det støvede magasin. Spenglers teorier er ikke netop forbudte, men naturligvis har man sørget for at gemme dem godt af vejen for ledige, videbegærlige øjne. Vagten er evigt fraværende så vi lader simpelthen bogen glide ind under frakken, ignorerer hyletonerne og tager benene på nakken nedad Krystalgade. Vi har sat vores vilje igennem og sejret. Frie som fuglen flyver vi ind i Ørstedsparken, tænder endnu en duftende cigaret og gennemtygger udvalgte passager med hele det dovne kreaturs sorgløse omhu. Alt har sin tid og enden er skrevet i stjernerne, men endnu har vi ikke i historien set én eneste herskende, steril og dødsdømt klasse eller stat, frivilligt træde tilbage og overlade initiativet til sin livskraftige, produktive modkultur. Endnu ikke, derfor aldrig, som det indskrænkede menneske argumenterer. Mørket falder langsomt på, mens civilisationen smuldrer i vore hoveder. Endelig bliver det tid til at kigge forbi de sidste sørgelige ruiner af viljen til autonomi, som den moderne udvikling har efterladt blandt den danske befolkning. Vi melder os på den brede trappe foran Jagtvej 69 og husker først i dette øjeblik hvor lidt tiltro vi egentlig nærer til

dette foretagende og dets alt for frygtssomme paroler og mål. Som hvis neger-slaverne i Amerika havde krævet kun at blive pisket fra mandag til lørdag og forlangt at deres kvinder kun måtte voldtages på dertil indrettede steder. Men hvor de stivlæbede englændere og deres oversøiske yngel dengang trådte i karakter som overgivne blodtørstige djævløse er vor tids trivielle rådhuskællinger og nedrige vulgære statsludere blot skuespillere i en uendeligt kedsommelig én-akters der tager sit udgangspunkt i den enerådende økonomiske tigers såkaldte fremskridt i en jungle af papir, bistået og applauderet af en tallos skare af savlende embedsrotter og lovhyæner. Den tunge brune røg transformeres til ild i blodet der strømmer os til hjernen. Vi tvinger os selv til at træde over tærsklen, i det mindste til en enkelt krudtugle, for dette hus er snart historie og vreden vil atter søge at generobre sit oprindelige hjemland, gaden. Vi er ikke hashturister uden formål og har en lettere sygelig forkærlighed for sagnagtige scener og legendariske begivenheder. Vi nipper til den billige øl, ryger vores lille joint, betragter unge og gamle punkere fra alverdens lande og afgrunde der bevæger sig rastløse og noget frygtssomme omkring i den mørke, tunge luft. Disse mennesker drikker for meget til at modstå politiets invasion, det er ærgerligt, men sikkert. Vi forstår dem godt for vi holder jo selv af en lille én, men vi kæmper på en anden og langt mere taget front hvor et bad i skyggerne ikke er en adspredelse fra kampen, men en sort nødvendighed. Snart vil vi dog alle være lige mistænkte i en terrrorsikret politistat og spekulere over hvem der var tåbelig nok til at lade sig besnære af den sleske forsikringsmand og policen med det usynlige blæk? Vi synker langsomt sammen på gulvet og spilder øl på vore nypudsede støvler mens vi grubler over det selvforsynende menneskes rædselsvækkende fremtid. Hvorfor føles det så lidet beroligende at befinde sig i selskab med revolutionens avantgardister? Hvorfor er udsigterne for resultatet af de kommende gadekampe så perspektivløse og knugende? Hvor er den indre styrke der vil få disse ynglinge til at skubbe indtil statsbygningen vælter så en mere inspireret ånd kan brede sig over det ufrugtbare land og så glæde i pigernes skød og stolthed i drengenes hjerter? Kan idéen om dette hus alene bære friheden igennem kampen på sine spinkle skuldre til skizofreniens økonomiske bagmænd hænger i hampereb fra selvdøde elmetræer? Vi tænker så tindingen banker og truer med at bryde, indtil det endelig lykkes den evigt omsiggribende hashforgiftning at spolere vor sindsro og skrøbelige mavesæk fuldkomment; vi beslutter altså at retirere til et sted med renere toiletter – som for eksempel vort usle hotel – og skrider kynisk om hjørnet nedad Nørrebrogade uden at skænke det døende hus et sidste nostalgisk blik.

Næring

Foråret er ankommet i al sin ødsle pragt og har spredt sin glitterstads over Københavns grå monumenter af beton og billig sten. Marts bevæger sig trægt afsted imod sin numeriske midte, sorgløst som altid, uden at bekymre sig om de hjemløse autonome, der på månedens første dag blev smidt ud af deres hus og i forgårs så de sidste murbrokker forsvinde fra afgrunden hvor det tidligere stod. Politiet har levet op til alle vore forventninger og blindt pareret hver eneste ordre; visse betjente

har tænkt hvorfor, men alligevel passet deres beskidte arbejde, mens andre, sandsynligvis dem der holder hånden over rockerne og selv forsyner næseborene på det bugnende konfiskationslager, har gnedet sig i hænderne, grebet om kniplerne og med lysende øjne sagt til hverandre: "Nu skal vi ud og give de beskidte anarkister en lærestreg og vise dem hvad loven formår!" Og i sandhed findes der ikke det hjørne loven ikke kan smutte forbi når mennesket påtager sig at forvalte den. De første dages gadekampe var seværdige, men ligegyldige, skønt vi indrømmer at have tilbragt salige timer tilbagelænet på klistrede bænge passivt betragende det pseudodramatiske skue med en stor klump hash i lommen og en evig cigaret i kæften. Snart gik kampgejsten naturligvis tabt, men idéen får stadig mere næring og begynder at flamme heftigere op i de ydmygedes hjerter. Idet man fængsler et menneske for at være i selskab med andre der bruger håndfast aggressive metoder, – såsom brøsten, molotovcocktails og så videre samt et cetera, – men som i øvrigt selv forholder sig passivt demonstrerende sin beklagende holdning, idet man griber til dette middel erklærer man borgerkrig mod det enkelte menneske; man fængsler det udelukkende for dets sympati, ikke for dets handlinger. Men lad os forlade dette følsomme emne før den legendariske danske presse- og ytringsfrihed pludselig begynder at vise sig fra sin mindre frimodige side. I dag vil vi frekventere en besynderlig manifestation iscenesat af en flok lokale ballademagere der udstiller sig for offentligheden under navnet Det poetiske bureau. Vi har set deres primitive plakater hér og dér på Nørrebro og forventer at dette aldeles anonyme arrangement vil blive mødt med lavmælt ligegyldighed og overhovedet tage sig ud som en eklatant fiasko. Vi tager fejl. Politiet kommer buldrende med deres pansrede mandskabsvogne i det øjeblik vi træder ud på dronning Louises bro og bremses hårdt op på amerikansk façon lige ud for den fåtallige og tilsyneladende apatiske digterflok. Hvor længe har vi ikke ønsket os at se poeter i panser med glavind ved siden, rede til at hæve stemme og arm for den forfulgte skønhed og den krænkede retfærdighed, men heller ikke hér skal vi drikke af satisfaktionens bæger; til gengæld serveres rødvin i papkrus og vi ankommer netop tids nok til at opnå den i Danmark hidtil så sjældne fornøjelse at blive tilbageholdt og katalogiseret af politiet simpelthen for at stå på gaden. Nu begynder åbenbart den endelige opdeling i fjender og venner; vi som ikke ønsker at die ved den skatteregistrerede underholdningsbranches falmede bryst, men kræver en levende kultur der blomstrer i den friske luft til skue for alverden, vi er nu officielt under mistanke. Foruden det ægte har vi også falske pas på os og dertil en anseelig klump i lommen så med risikoen for at blive kropsvisiteret taget i betragtning gør vi nok klogest i at deponere de båndlyste genstande i ingenmandsland før vi slutter os til selskabet. En offentlig skraldespand er altid et velvalgt skjulested; nu er vi klar til at hilse på såvel det poetiske som det politiske bureau. En dyster mand byder os velkommen med et nik og et sarkastisk sideblik til betjenten der er ved at samle oplysninger til arkivet. Han præsenterer sig som mr. Stark, rækker os et billigt produceret magasin og opfordrer os til at sluge det med salt. Det får vi dog ikke lejlighed til før man forlanger at se identifikation og idet vi velvilligt fremdrager den af det internationale slyngelsamfund autoriserede passerseddel begynder man straks at betragte os med åbenlys mistanke da den (gys!) ikke bærer den danske stats stempel. Vi gør rede for vore hensigter, – poetisk observation og turistisk driveri, – men da ordensofficeren ikke synes at nære megen begejstring for disse motiver tilføjer vi, at vi skam blot er kommet til landet for at spendere penge på ludere i den danske modeverden, at vi generelt slet ikke sympatiserer med unge mennesker og at vi end ikke har tænkt på at ryge hash. Dette

er selvsagt en invitation til hårdhændede metoder og snart må vi da også strække armene i vejret og finde os i en behåret politihånd der i jagten på forbrydelse famler sig frem beklageligt tæt på vore ædlere dele. Som nævnt har vi imidlertid været så fornuftige at skille os af med alle illegale besiddelser og da vi hverken bærer hanekam eller nitter på tøjet opgiver man endelig sin akutte mistanke om vor tilbøjelighed for ballade og nøjes med at notere vort navn, længden på vort skæg, mærket på vore solide støvler samt andre sprængfarlige karakteristika. Efterhånden er alle mennesker der befinder sig på dronning Louises bro blevet registreret så værnemagten trækker sig tilbage til sin massive motoriserede flåde, hvor man afventer nærmere ordre fra centralbureauet om hvorvidt der bør skrives til anholdelse af de forsamlede for at stjæle slik fra små børn eller måske for at opfordre til glæde ved at samles i det gode vejr; i Danmark er der nemlig en tid til alvor og en noget kortere stund til myntherhed. Den store demonstration fra Rådhuspladsen nærmer sig imidlertid og panserne får andre ting at tænke på end Orfeus' frysende sønner, døtre og elskerinder. Vi introduceres til adskillige maleriske personligheder fra den københavnske adelsstand, udveksler høflige buk og visitkort og lader konversationen udvikle sig hinsides alle den almindelige sømmeligheds nøje definerede grænser. Vinen er farvelig, men stærk og gratis, snakken er trivial, men det er jo de fleste menneskelige relationer. Demonstrationen, der tæller fem til seks tusinde tavse protestanter, men af de uansvarlige myndigheder rutinemæssigt vurderes til det halve, passerer forbi og da politiet følger den med hele styrken griber vi lejligheden til at hente vor skat i skraldespanden og rulle en joint til det frysende poetiske selskab. Humøret har fået et knæk af den netop overståede autokratiske seance, men effekten af de aromatiske tåger bevirker at den højtsvungne patos vender tilbage for fuld musik, klistret ind i honning, kronet med laurbær, akkompagneret af doriske lyrer. En køn, men utilgiveligt lyshåret pige, knytter næven og anråber salaffadet der farer forbi for fuld udrykning: "Tøsedrenge!" En glatbarberet herremand i sofistikerede, men beskidte klæder, udspiler sin flade venstre hånds omhyggeligt soignerede fingre og truer den nettede blondine: "Knyt kussen, Jackie!" Således tilbringer vi endnu en halv times tid med dette i sandhed poetiske bureau. Fornærmelser kastes til højre og venstre, konturer af vulgære intriger kvæler langsomt vor kultiverede appetit og rastløshedens gribe begynder at nærme sig med store, ildevarslende vingeslag. Vi tager hastigt vor afsked og stormer med enorme skridt opad Nørrebrogade, ikke for at indhente demonstrationen der vel i øvrigt efterhånden må have fordelt sig på omtrent tyve værtshuse og i nærheden af fyrre shawarma-restauranter, - nej, vi går direkte op i seng hvor vi ryger en sidste joint for at glemme denne spildte dag og alle de snavsede hænder vi har trykket. Udenfor sænker mørket sig langsomt, inde på vort usle værelse æder skyggerne bid for bid af vores dunkende hjerner. Hvad ønsker alle de enfoldige mennesker der befolker denne by og dag efter dag bevidstløst fylder deres indkøbsvogne med mareridt i supermarkedet? Hvad ønsker alle de mangfoldige mennesker der indser idiotien af denne farce, men som søvngængere fortsætter med at spille deres roller til den bitre ende? I timevis plager vi os selv med lignende refleksioner, mens vi svedende vender os i lagnerne, men endelig slumrer vi hen da vi indser frugtesløsheden af vor gølge tankevirkosomhed; København er i djævlens hånd.

Tæring

Vi bliver vækket af det største brag vi nogensinde har hørt; det får sengen til at skælve, murene til at ryste, pudset til at hvirvle rundt og vinduerne til at dirre i deres ormstukne rammer. Vi klæder os på i en fart, styrter nedad trapperne og løber ud i et kaos af jubelbrøl, hujen og diverse hektiske aktiviteter. Vi spørger os for og erfarer at dronning Louises bro netop er blevet sprængt i tusinde stykker; at to andre broer præpareres til udsejelse med plastisk sprængstof; at politiet er drevet bort fra Nørrebro; at alle veje er i færd med at blive barrikaderet; og sidst, men ikke mindst, at hele bydelens selvstændigt tænkende befolkning har erklæret Nørrebro autonomt og gør rede til at forsvare sig med alle midler. En bums med en flaske vodka i hver lomme foruden to i hænderne proklamerer grædefærdig at Guds hjerte er bristet af glæde fordi hin enkelte har taget ansvaret for sit eget liv tilbage og besluttet sig for at dele det med alverden. Tårerne vælter frem i vore egne øjne og før vi når at tænke os ret om kysser vi prædikantens fugtige læber og indsuger hans ildevarslende ånde. Masserne bevæger sig mod Blågårds plads hvor anstifterne af denne glædesfest har indkaldt til borgermøde midt om natten. Vi følger trop, arm i arm med vor nye omstrejfende ven, og betragter grådigt hvordan brosten distribueres i hundredevis af indkøbsvogne mens et podium bliver rejst i fordybningen midt på pladsen. Højlydte mandlige og kvindelige agitatorer står rundt omkring på ølkasser og taler med store fagter til mindre og større grupper om anarkiet, retfærdigheden, skønheden, friheden og det frivillige fællesskab. Lastbiler afgår konstant i alle retninger med kasteskyts og gadekæmpere, mens andre ruller ind med deltagere til det store møde som ifølge de maskerede råbere der cirkulerer overalt snart vil gå igang. Mikrofonfeedback kastes frem og tilbage mellem blokkene, alle holder sig for ørerne. En hætteklædt kvinde stiger op på det centrale podium og beder om mængdens opmærksomhed. Kortfattet, klangfuldt og patetisk resumerer hun sagerens øjeblikkelige tilstand og belønnes med et fornuende vivat. Folk bliver opfordret til at melde sig ved indfaldsvejene for at deltage i modstanden mod statens forsøg på at generobre sit tabte territorium. Dernæst organiseres frivillige korps af lokale og udefrakommende læger, sygeplejersker, reddere og ildsjæle der skal tage sig af akutte tilfælde, hjælpe de gamle og pleje de sårede frihedskæmpere. Viljen til at kæmpe sammen og støtte hinanden uden kontant belønning er pludselig uden grænser og entusiasmens ekstase lyser i disse tidligere så livstrætte menneskers øjne. Selv springer vi på en ladvogn og suser ned mod Søpavillonen i selskab med henved en snes stridslystne ungersvende. Seks busser er blevet kapret, væltet og antændt som en både effektiv og imponerende barrikade ud for det usle spillested der ligeledes er omspændt af slikkende flammer. Den tætte røg forhindrer os i at se hvad der foregår på den anden side, men hvor er vi dog også ligeglade! Vi er frie, om blot for en time er vi frie og herskere i vort eget hus! Med glæde og lyst vil vi blotte vor krop for politiets kolde bly og blive martyrer for alle der har fået nok af levebrødspolitikernes skamløse indgreb i individets liv. Det meddeles at man nu vil skride til sprængning og alle rykker tilbage ad Åboulevarden. En brændende pil skydes over barrikaderne med et budskab til centralregeringens trofaste om at fjerne sig for deres egen skyld. Om ti minutter, forlyder det. En fælles nedfælling begynder. Ti, ni, otte, syv, seks, fem, fire, tre, to, ét. Et øresønderrivende brag får alle til at kaste sig til jorden, men heldigvis er vi udenfor nedfaldets rækkevidde. Vi rejser os og styrter tilbage mod søen for at tage miraklet i øjesyn.

Dette er utvivlsomt eksperters arbejde. Med kirurgisk præcision er broen snittet bort i en lige linje og de kvælende, fuldstændig uigennemtrængelige støvmasser får de sammenføjede søer til at ligne et endeløst ocean. Her kommer statsmagten ikke forbi før den får bygget en pontonbro. Vi stiger atter op i en ladvogn der skal bringe forstærkninger til Nørrebro station hvor regeringstropperne åbenbart håber på et gennembrud. Idet vi ankommer bliver vi straks dirigeret hen til jernbanebroen som man forsøger at underminere for at skabe en mere solid barrikade til afløsning for yderligere tre snart udbrændte busser der hidtil har blokeret denne port til den frie del af København. Med hærgede gamle hakker hugger hundrede mand løs på betonsøjlerne midt på vejen og da vi selv får tilkastet én falder vi ubesværet ind i den monotone, men højeksplosive rytme. Intet kan hele sjælen som meningsfyldt, men hårdt og fysisk nedbrydende arbejde. Vi istemmer en krigerisk sang og føler ungdommens kilde strømme igennem vore årer. Da bliver den elektriske luft pludselig flænget af adskillige skarpe skud og vi ser rasende til mens vore kampfæller én for én segner til jorden badet i egen hjernemasse. Der træffes beslutning om et frontalangreb med molotovcocktails; benzintragte af metal glitter i det blege måneskin. Vi løber frem skrigende af vore lungers fulde kraft med en flaske i hver hånd; kuglerne hvirvler om ørerne på os, men vi er over tre hundrede og sammen er vi usårlige. Vi krænger armen bagud, spænder vore armmuskler og ser allerede brandbomben skære sin flammende vej gennem luften, da vi opdager en gasmaskeklædt agent der kvælende retter sin automatpistol imod os. Skuddet falder, rammer os midt i panden, vi styrter omkuld og – vågner. Dagen gryr ligeså stille derude og tidlige forårsfugle kvirrer ømt. Vi løber til vinduet, men alt er intakt og alle sover stadig trygt bag deres fængselsmure. Vi har oplevet enhver anstændig borgers værste mareridt; om lidt skal vi atter, efter en enkelt salig nat, tage del i vor egen hæsligste drøm, det lukkede samfunds virkelighed, hvor intet er sandt og alt er til salg, hvor folk samles i tusindvis for passivt at beklage nedrivningen af et enkelt råddent hus, mens Åndens bygning knager og værker. Vi smuldrer hash mellem fingerspidserne...